

Χρήστος Γκίμτσας

ΕΥΤΥΧΩΣ
ΥΠΗΡΧΕ
η ΔΗΜΗΤΡΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

ISBN 978-960-456-397-5

© Copyright 2013, Εκδόσεις ΖΗΤΗ, Χρήστος Γκίμτσας

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία

Εκτύπωση

Βιβλιοδεσία

Π. ΖΗΤΗ & Σια ΟΕ

18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας

Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19

Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη

Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΩΛΗΣΗ ΛΙΑΝΙΚΗ-ΧΟΝΔΡΙΚΗ:

Χαριλάου Τρικοπίη 22, 106 79 Αθήνα

Τηλ.-Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ - ΕΝΩΣΗ ΕΚΔΟΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Πεσμαζόγλου 5, 105 64 Αθήνα • Τηλ.-Fax: 210.3211.097

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

1

Οι φωνές του, που ακούγονταν σε ολόκληρο τον όροφο, έδειχναν να τον πνίγει το δίκαιο και η αγανάκτηση. Ήταν τρία γραφεία πιο κάτω από το δικό του, αλλά η ένταση ήταν τέτοια που νόμιζε πως όλα γίνονταν δίπλα του.

Ήξερε ποιος φώναζε, παρόλο που δεν τον έβλεπε. Είχε μπει πριν από λίγο στο γραφείο του προϊσταμένου και μια συζήτηση που είχε αρχίσει ήρεμα εξελίχθηκε σε καβγά.

Επέμενε πως ήταν αδύνατον να χρωστά τόσα. Ο λογιστής του είχε άλλη άποψη. Και από πού ως πού του καταλόγιζαν τόσα χρέη από προηγούμενα χρόνια. Έναν διακανονισμό με την εφορία ήλθε να κάνει και βρίσκεται χρεωμένος μέχρι τον λαιμό.

«Δεν μπορεί κάποιο λάθος θα έγινε», είπε για τρίτη φορά. Ο προϊστάμενος μέσα σε όλη αυτή τη φασαρία προσπάθησε να του εξηγήσει πως οι υπολογισμοί της υπηρεσίας ήταν σωστοί, αλλά ούτε που τον άκουγε.

«Εν πάση περιπτώσει, θα τα ξαναπούμε άλλη φορά, γιατί τώρα δεν είμαι ήρεμος», είπε στο τέλος και βγήκε με ορμή από το γραφείο.

Όλοι όσοι είχαν κοντοσταθεί περιμένοντας την εξέλιξη του επεισοδίου στον δεύτερο όροφο της εφορίας ξανάσκυψαν πάνω στα χαρτιά τους, κάνοντας τους αδιάφορους, λες και δεν είχε συμβεί τίποτα.

Ήταν μεγαλόσωμος και με περήφανο ύφος. Γύρω στα εξήντα. Τον ήξεραν, ήταν μεγαλοεργολάβος από τους πετυχημένους –έτσι έλεγαν στην πόλη– με δραστηριότητες και έξω από

αυτήν. Αλλά και με πολλά ανοίγματα τώρα τελευταία. Ψιθύριζαν μάλιστα και για σοβαρά προβλήματα με την τράπεζα που συνεργαζόταν. Παρ' όλα αυτά εξακολουθούσε να έχει μεγάλος κύρος στην εργολαβική πιάτσα ο Λεοντίδης. Αυτό ήταν το όνομά του.

Ένωθε το δυνατό και αγριεμένο βήμα του καθώς βάδιζε στον διάδρομο έξω. Όταν έφθασε στο ύψος του γραφείου του με την ανοιχτή πόρτα, κοντοστάθηκε, έψαξε τις τσέπες του και έβγαλε το πακέτο με τα τσιγάρα. Μετάνιωσε, το ξανάβαλε πάλι στην τσέπη και στράφηκε προς το μέρος του. Έμειναν έτσι αντικριστά, ο Λεοντίδης όρθιος στον διάδρομο και αυτός καθισμένος, μέχρι που τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Νόμιζε πως μια κλωστή ένωσε τα μάτια τους και μέσα από αυτήν πέρασε μέσα του ο θυμός και η οργή του ανθρώπου που είχε απέναντι.

Έμεινε για λίγο μετέωρος, πολύ λίγο, και αμέσως όρμησε μέσα στο γραφείο με το ίδιο δυνατό και αποφασισμένο βήμα.

«Νεαρέ, μπορώ να κάνω ένα τηλεφώνημα;»

Δεν του απάντησε, μόνο έσπρωξε προς το μέρος του την τηλεφωνική συσκευή και με το άλλο χέρι τού έδειξε την καρέκλα που είχε μπροστά του. Χωρίς άλλη κουβέντα, κάθισε στην καρέκλα. Χαλάρωσε ακόμα περισσότερο τη γραβάτα και σχημάτισε έναν αριθμό.

«Έλα Βαγγέλη, μπάχαλο τα έκανες. Εδώ μου ζητάνε σχεδόν τα διπλάσια από ό,τι υπολόγιζες. Χώρια τα πρόστιμα. Τι σκατά συζητήσεις έκανες μαζί τους τόσο καιρό;»

Ούτε που άφησε περιθώρια στον άλλο να μπει στη συζήτηση.

«Σε λίγο θα είμαι εκεί και θα τα πούμε», συνέχισε απειλητικά. «Τι στο διάολο, με μένα είσαι ή με την εφορία;»

Έκλεισε το τηλέφωνο δυνατά και ξανάφερε το χέρι του στη γραβάτα, λες και έφταιγε αυτή για ό,τι είχε συμβεί. Γύρισε το κεφάλι του και τα βλέμματά τους ξαναδιασταυρώθηκαν.

Κάποια στιγμή ο άνθρωπος που είχε απέναντί του άρχισε να βρίσκει την αυτοκυριαρχία του και το πρόσωπό του την περηφάνια του, παρόλο που εξακολουθούσε να είναι ροδαλό από την έξαψη.

«Ευχαριστώ», είπε στο τέλος. «Πληρώνω ολόκληρο λογιστήριο και στο τέλος δεν ξέρω τι μου γίνεται, νεαρέ μου».

Ήξερε την υπόθεση. Αρχικά είχαν δώσει σ' αυτόν για έλεγχο τον φάκελο της «Δομικής», της εταιρείας του ανθρώπου που είχε απέναντί του. Αλλά ο προϊστάμενος προτίμησε να τον πάρει και να τον δώσει σε κάποιον παλαιότερο και πιο έμπειρο, γιατί υπήρχαν πολλά μπλεξίματα, έτσι του είπε. Είχε προλάβει όμως να τον εξετάσει και τον ήξερε καλά.

«Τη γνωρίζω την υπόθεση της εταιρείας σας» είπε ήρεμα. «Είχα ασχοληθεί μ' αυτό το θέμα. Όντως έχετε κάποια μπερδέματα».

Τον κοίταξε ξαφνιασμένος. Δεν περίμενε ένα τέτοιο σχόλιο από το πουθενά, από τούτον τον πιτσιρικά που είχε απέναντί του.

Τι στο διάολο, όλοι κάτι ήξεραν εκτός από αυτόν, σκέφτηκε. «Θα τον σκίσω τον Βαγγέλη. Και με τον άλλο, “τον μεγάλο”, θα τα πούμε ένα χεράκι μόλις τον συναντήσω, που έλεγε πως όλα ήταν τακτοποιημένα».

Εξακολουθούσε να τον κοιτάει έκπληκτος.

«Τι εννοείτε ότι υπάρχουν προβλήματα;»

«Κοιτάζτε, με βάση τα δεδομένα που καταθέσατε, η υπηρεσία έχει δίκαιο. Φαντάζομαι πως ο προϊστάμενος σάς τα είπε σωστά. Ύστερα πρέπει να ξέρετε πως οι “άνωθεν εντολές” έχουν γίνει πολύ αυστηρές. Εσείς όμως, δηλαδή το λογιστήριό σας, με τον τρόπο που χειρίστηκε τα φορολογικά σας δεδομένα πέσατε μόνοι σας στο στόμα του λύκου».

Η έκπληξη δεν έλεγε να φύγει από το πρόσωπό του.

«Νεαρέ μου... με συγχωρείτε δεν ξέρω ούτε το όνομά σας...».

Του έδειξε το ταμπελάκι με το όνομά του πάνω και αυτός έστρεψε το βλέμμα του σ' αυτό, διαβάζοντάς το.

«Δηλαδή Στέφανε, μου επιτρέπεις τον ενικό, θα μπορούσε να ήσουν παιδί μου, τι δεν έγινε σωστά και βρέθηκα σ' αυτό το λούκι; Είναι πολλά τα λεφτά που μου ζητάνε και, ακόμα και διακανονισμό να κάνω, βγαίνω εκτός του προϋπολογισμού μου και εγώ, πανάθεμά με, ξέρω να κατασκευάζω από ουρανοξύστες μέχρι κοτέτσια, αλλά αυτά τα πούστικα, δηλαδή τα οικονομικά και φορολογικά, δεν τα κατέχω καλά. Γι' αυτό πληρώνω του κόσμου τα λεφτά, για να τα ελέγχουν άλλοι».

Σηκώθηκε και έκλεισε την πόρτα.

«Κοιτάξτε, θέλω να σας πω κάτι, να μη μας ακούνε όμως και άλλοι», είπε γυρίζοντας στην καρέκλα του. «Κάνατε μερικά λάθη και δεν εκμεταλλευτήκατε κάποιες ευεργετικές ρυθμίσεις. Πρώτα από όλα εμφανίσατε λίγα έξοδα και αυτό πρέπει να αλλάξει. Γίνεται εύκολα ξέρετε, αρκεί οι προμηθευτές σας να σας πιστώσουν ένα μεγαλύτερο χρέος. Ύστερα πρέπει να εμφανίσετε μια νέα διαπραγμάτευση των δανείων σας, έτσι που να φαίνεται ότι οι τραπεζικές σας υποχρεώσεις είναι πιο ασφυκτικές και σε βάρος των εσόδων σας. Ακόμα εκείνη η κατασκευή σας στην... –ανέφερε το όνομα μιας άλλης πόλης– μπορεί να χρεωθεί σαν αναπτυξιακό έργο, γιατί η περιοχή χαρακτηρίστηκε αρχαιολογική με τουριστικό ενδιαφέρον και μπορεί να έχει φορολογικές διευκολύνσεις. Επιπλέον οι υποχρεώσεις σας στα ασφαλιστικά ταμεία μπορούν να σας εμφανίσουν περισσότερο χρεωμένο...»

»Όλα αυτά, μαζί και με κάτι άλλες λεπτομέρειες, μπορούν να κατεβάσουν τις υποχρεώσεις σας δραστικά και, με βάση τα νέα αυτά δεδομένα, να γίνει ένας καλύτερος διακανονισμός, έτσι που να ανακουφιστείτε για τουλάχιστον δυο-τρία χρόνια.

Πατί εδώ που τα λέμε, φαίνεται ότι έχετε σοβαρή στενότητα σε ρευστότητα και χρειάζεται να κερδίσετε χρόνο. Και βέβαια για όλα αυτά θα πρέπει να κάνετε μια συμπληρωματική δήλωση».

«Στέφανε», είπε στο τέλος διακόπτοντάς τον και με την έκπληξη πάντα στα μάτια του «δεν ξέρω γιατί μου τα λες όλα αυτά, αλλά αν θέλεις μπορεί να τα πεις και στον Βαγγέλη, δηλαδή στον προϊστάμενο του λογιστηρίου, μπας και τον βοηθήσεις να βγάλει τα στραβά του. Και, αν τα λες σωστά, και μπορούν να γίνουν έτσι όπως τα λες, θα σου είμαι υποχρεωμένος. Ξέρεις μόνο αχάριστος δεν είμαι».

Ήξερε... πραγματικά τον είχαν για λεβεντάνθρωπο και αριστοκράτη. Μόνο μίζερο δεν τον έλεγε κανείς.

Έγραψε το τηλέφωνό του σε ένα χαρτί και του το έδωσε.

«Πείτε τού Βαγγέλη να μου τηλεφωνήσει και, αν χρειαστεί, να συναντηθούμε, να πούμε δύο-τρεις κουβέντες. Φαντάζομαι πως μπορώ να βοηθήσω λιγάκι. Διακριτικά όμως, δεν θέλω να παρεξηγηθώ. Υπάλληλος της εφορίας είμαι, δεν είμαι σύμβουλος επιχειρήσεων», συμπλήρωσε μισογελώντας.

«Έννοια σου, μη σε απασχολεί. Άσ' το σε μένα».

Σηκώθηκε όρθιος και του άπλωσε το χέρι. Η χειραψία μαζί του ήταν τόσο δυνατή και σίγουρη, που νόμιζες πως εκείνη τη στιγμή υπέγραφαν κάποιο συμβόλαιο.

Άνοιξε την πόρτα και απομακρύνθηκε με το ίδιο δυνατό βήδισμα.

Όταν έμεινε μόνος του, κατάλαβε πως χρειαζόταν έναν καφέ. Τον παρήγγειλε και πίνοντάς τον άρχισε να σκέφτεται τι στο διάλογο τον έπιασε και είπε όσα είπε στον εργολάβο. Στο κάτω-κάτω της γραφής, τι τον ένοιαζε εκείνον.

Δεν χρειάστηκε να σκεφθεί πολύ. Δεν ήταν ότι τον λυπήθηκε και ήθελε να τον βοηθήσει, παρόλο που το άξιζε. Ήταν η πρόκληση. Τον γοήτευε να ασχολείται με τις υποθέσεις των άλλων,

να τις μελετά και πέρα από τα νούμερα τις αθροίσεις και τα «δηλωθέντα», να περνά στη ζωή και στην ψυχή τους.

Ξένος ήταν εδώ. Συμπλήρωσε πέντε χρόνια σ' αυτή την πόλη και τους περισσότερους ανθρώπους της τούς γνώρισε πρώτα μέσα από τους υπηρεσιακούς φακέλους.

Του άρεσε να χτίζει προσωπικότητες μέσα από την οικονομική τους κατάσταση και τα πάρε δώσε με το χρήμα. Οι περισσότερες αδιάφορες, μίζερες, υπαλληλάκια με ένα σπιτάκι, πολλές φορές από προίκα ή δάνειο, ή μικροεπιχειρηματίες με ένα μαγαζάκι, μικροκλέφτες του φόρου τις περισσότερες φορές, αγρότες και εργάτες που μόλις που τα φέρνουν βόλτα, τέτοια πράγματα.

Υπήρχαν όμως και οι μεγαλοεπιχειρηματίες, άνθρωποι με μεγάλα εισοδήματα που στα χαρτιά ήταν να τους κλαις, ενώ στην πραγματικότητα μπορούσαν να αγοράσουν τη μισή πόλη, όπως και κάποιοι άλλοι που παρήγαγαν πλούτο και το έδειχναν. Όλοι αυτοί περνούσαν μπροστά του μέσα από τα χαρτιά και αυτός άφηνε το μυαλό του και τη φαντασία του, έδινε τη δική του ερμηνεία και έβγαζε τα συμπεράσματά του. «Όπως οι ψυχίατροι...» έλεγε μισογελώντας.

Σπάνια έπεφτε έξω όταν χαρακτήρισε κάποιον ψεύτη, πονηρό ή κλέφτη. Εύκολα καταλάβαινε ποιοι έκρυβαν την αλήθεια και ποιοι τη δήλωναν. Ποιοι ήταν στριμωγμένοι και πήγαιναν για κλείσιμο, ποιοι ήξεραν τα «κόλπα» και μπορούσαν να κρύβουν και ποιοι ήταν τα κορόιδα. Ένα παιχνίδι φαντασίας, έτσι το θεωρούσε.

Αργότερα έμαθε και τα υπόλοιπα. Δηλαδή ποιοι ήταν εκείνοι που είχαν τις «άκρες» μέσα στην υπηρεσία, για ποιους έπαιρναν τηλέφωνο «από ψηλότερα», για ευνοϊκές ρυθμίσεις και ποιοι από τους γύρω του στην υπηρεσία «καθάριζαν» με το αζημίωτο.

Αυτός είχε μείνει έξω από όλα αυτά, ούτε είχε ομολογήσει σε κανέναν το παιχνίδι του.

Και το ότι ασχολήθηκε με τον μεγαλοεργολάβο, παιχνίδι ήταν. Από την πρώτη στιγμή πίστεψε ότι αυτόν τον άνθρωπο δεν τον ενδιέφερε το χρήμα. Απλώς το χρησιμοποιούσε. Τα ανοίγματά του, τα ρίσκα, οι συνεργασίες, όλα δείχνουν άνθρωπο που ζούσε και δούλευε για να δημιουργεί και λιγότερο για να κερδίζει. Η «Δομική» που είχε δημιουργήσει ήταν μια μικρή αυτοκρατορία με μεγάλο κύκλο εργασιών που τάζε πολλά στόματα. Μόνο που τώρα τελευταία κάποια κρατικά έργα τον στρίμωξαν και οι τράπεζες σφίχτηκαν απέναντί του.

Είχε ξεχαστεί μέσα σ' αυτές τις σκέψεις, είχε τελειώσει και ο καφές του, ο δεύτερος της ημέρας. Έσκυψε πάλι πάνω στους φακέλους του. Μέσα σ' όλα τον ενδιέφερε η περίπτωση ενός περιπτερά που δήλωνε εισοδήματα εφοπλιστή.

Εδώ πρωτοποθετήθηκε μετά τον διορισμό του και μέσα στα πέντε χρόνια που πέρασαν από τότε που εγκαταστάθηκε σε αυτή την πόλη, ποτέ δεν σκέφτηκε πως θα ήθελε να βρισκόταν κάπου αλλού. Ήταν μια μικρή παραθαλάσσια πόλη που θα την έλεγες κομψή, με κάπως δύσκολους χειμώνες, αλλά με όμορφα καλοκαίρια. Δεν είχε φύγει καθόλου από εδώ, ούτε και με τις άδειές του, εκτός από κάποιες υποχρεωτικές μετακινήσεις και ταξίδια.

Δεν ένιωσε την ανάγκη ούτε διακοπές να κάνει κάπου αλλού. Παρόλο όμως που έχει περάσει τόσος καιρός, ένιωθε ακόμα ξένος εδώ.

Είναι αλήθεια πως δεν είχε επιδιώξει να μπει στο μικροαστικό παιχνίδι της πόλης και των ανθρώπων της. Έμενε έξω από τους κοινωνικούς μηχανισμούς της μικρής επαρχίας και δεν είχε κάποιο ιδιαίτερο λόγο που το έκανε. Απλώς δεν θέλησε και δεν προσπάθησε.

Ξένος ήταν εδώ. Δεν είχε συγγενείς, παιδικούς φίλους, έστω κάποιους παλιούς γνωστούς. Εδώ όλα τα γνώριζε από την αρχή και έτσι είχε τη δυνατότητα της επιλογής.

Κρατούσε δίπλα του μόνο αυτούς που είχε κάτι να πει μαζί τους, που άξιζε να τους λέει «φίλους» του και ίσως να τους εμπιστεύεται κάποια μικροπράγματα.

Οι άλλοι που η ζωή και η καθημερινότητα τούς έφερε μπροστά του, ήταν απλώς γνωστοί και η συνύπαρξη μαζί τους ήταν ένας αναγκαστικός συμβιβασμός.

Στη δουλειά όλοι τον είχαν για «τον Στέφανο το καλό παιδί» με τα λίγα λόγια και το πλατύ χαμόγελο, που ποτέ δεν ρωτούσε, ούτε ενδιαφέρθηκε για τη ζωή των άλλων γύρω του. Έτσι νόμιζαν.

Η κοινωνία όμως εδώ ήταν μικρή. Και να μην ήθελε, κάθε μέρα κάτι μάθαινε, συνήθως άχρηστα πράγματα, που τα συζητούσαν μίζεροι άνθρωποι και τα ξεχνούσαν την επόμενη ημέρα.

Ήταν όμως και πράγματα σοβαρά, που συνήθως τα συζητούσαν με χαμηλή και εμπιστευτική φωνή και συνόδευαν τα σχόλιά τους με παρατηρήσεις του είδους «κοίτα τι τον βρήκε τον φουκαρά» ή «καλά να πάθει με τέτοιο μυαλό που είχε» και στο τέλος γίνονταν κοινά μυστικά τα σοβαρότερα προβλήματα που ζούσε ο καθένας πίσω από τον τοίχο του σπιτιού του.

Δεν τον παραξένευαν όλα αυτά. Σε επαρχία γεννήθηκε και μεγάλωσε και δεν ήταν άγνωστα κάτι τέτοια σ' αυτόν. Μόνο που τώρα το έβρισκε πολύ ενδιαφέρον να συγκεντρώνει τις πληροφορίες που του έκαναν εντύπωση, να τις επεξεργάζεται, να πετά ό,τι θεωρούσε άχρηστο και να κρατά στη μνήμη του, καμιά φορά και σε σημειώσεις, ό,τι νόμιζε ενδιαφέρον.

Έτσι με τον καιρό άρχισε να σχηματίζει με τον δικό του τρόπο την εικόνα της πόλης και των ανθρώπων της. Και αν υπήρχε κάποιο κενό, είχε τη δυνατότητα να το καλύπτει ρωτώντας κάποιους επιλεγμένους ανθρώπους, τις «πηγές» όπως έλεγε.

Ρωτούσε έτσι, απλά, σχεδόν αδιάφορα, λες και δεν είχε τίποτα σπουδαιότερο να κάνει εκείνη τη στιγμή, και με τον ίδιο απλό και αδιάφορο τρόπο έπαιρνε τις απαντήσεις που συμπλήρωναν τα κενά και τις απορίες του.

Εκείνος ποτέ δεν σχολίαζε, ποτέ δεν διακινούσε πληροφορίες και ίσως αυτό ήταν η αιτία που τον εμπιστεύονταν με άνεση. Στο κάτω κάτω αυτός ξένος ήταν εδώ και συμφέροντα δεν είχε σε αυτή την πόλη για να τον υποψιάζονται.

Αναρωτιόταν καμιά φορά γιατί τα έκανε όλα αυτά. Περίεργος δεν ήταν, τι τον ένοιαζε λοιπόν η ζωή των άλλων; Οι περισσότεροι ανθρωπάκια ήταν, με μια μοίρα που δεν άξιζε τον κόπο να τη σκαλίζει κανείς.

Όταν όμως κουβέντιαζε με τον εαυτό του κάποια βράδια μοναξιάς και με δυο-τρία ποτά μέσα στη σκέψη του, έβρισκε τον λόγο κρυμμένο σε κάποια γωνιά του μυαλού του.

Εκείνα τα βράδια, που ψάχνοντας ακόμα πιο βαθιά σχεδόν στο τέρμα της ψυχής του, εκεί τον περίμενε ο μπάρμπα-Ανέστης, ο πατέρας του.

«Να φοβάσαι τους ανθρώπους και να ψάχνεις δύο φορές την ψυχή τους πριν τους απλώσεις το χέρι. Τίποτα δεν είναι ό,τι φαίνεται. Και αν εμπιστευτείς από την πρώτη στιγμή, θα μετανιώσεις και θα τιμωρηθείς».

Όταν έφτανε σ' αυτά τα λόγια, η σκέψη του σταμάταγε εκεί λες και δεν μπορούσε να προχωρήσει πιο πέρα.

Εκείνες τις στιγμές δεν ήθελε να μείνει μόνος. Έσκυβε λίγο το κορμί του έτσι που έδειχνε πιο κοντός, έριχνε τους ώμους μπροστά και με τα χέρια στις τσέπες λες και βάδιζε αντίθετα σε δυνατό άνεμο, έβγαινε από το σπίτι και πήγαινε στην παραλία συνήθως, για νυχτερινό περίπατο.

Αυτό γινόταν κάθε φορά που ένιωθε ανασφαλής και του έλειπε η σιγουριά και ο μόνος που το είχε εντοπίσει ήταν ο Δη-

μητράκης από το διπλανό γραφείο, στα Έσοδα. Γι' αυτό κόλλησε δίπλα στο όνομά του και το «σκυφτούλης».

«Στέφανος ο σκυφτούλης» λοιπόν ήταν για τον Δημητράκη... Αν και είχε προηγηθεί η Δήμητρα...

«Σκυφτούλη, πάμε καμιά βόλτα απόψε;»

Δεν χρειάστηκε να σηκώσει το κεφάλι από τα χαρτιά του. Ήξερε ποιος ήταν. Και όταν ο Δημητράκης έλεγε να πάμε καμιά βόλτα, εννοούσε ότι έπρεπε να αράξουν απαραίτητα στην «αγορά», το παραλιακό μπαράκι, για να βρίσκεται κοντά στον μεγάλο του καημό, την Ιρίνα, τη σερβιτόρα με το δυνατό ρώσικο κορμί, που εδώ που τα λέμε ήταν γυναικάρα.

«Και δεν πάμε; Τηλεφώνησέ μου μετά τις οκτώ».

Ο Δημητράκης τηλεφώνησε στις οκτώ ακριβώς και στις εννιά συναντήθηκαν στην «αγορά».

Είχε μπει η άνοιξη και τα μαγαζιά είχαν απλώσει έξω τα πρώτα τραπεζάκια. Η νύχτα ήταν γλυκιά και η αύρα, που ερχόταν από τη μεριά της θάλασσας, την έκανε ακόμα πιο γλυκιά.

«Όμορφο βράδυ» είπε. Ο άλλος όμως δεν έδειχνε να τον προσέχει. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στην Ιρίνα που σερβίριζε στο διπλανό τραπέζι. Ήταν ικανός να παραγγέλνει κάθε τέταρτο, για να την έχει όσο γινόταν περισσότερο κοντά του.

Ο Δημητράκης ήταν παντρεμένος με τη Βίκυ, που ήταν καθηγήτρια αγγλικών σε γυμνάσιο και το απόγευμα έτρεχε και σε κάποια ιδιαίτερα. Έτσι δούλευε όλη μέρα. Είχαν και δύο παιδιά, μικρά ακόμα. Έλεγε πως την αγαπούσε «αλλά η Ιρίνα ήταν άλλο πράγμα. Ίδιος ο πόθος με χέρια και πόδια», όπως έλεγε. Όταν την πρωτογνώρισε προθυμοποιήθηκε να τη βοηθήσει. Δεν ήξερε και τη γλώσσα. Της βρήκε λοιπόν μια γκαρσονιέρα, έτσι για

να έχει κάπου να μείνει, και της πλήρωσε μάλιστα και το ενοίκιο. Προσωρινά βέβαια, γιατί ήταν κρίμα τέτοια κορμάρα να ξεφτιλίζεται δεξιά και αριστερά για ένα κρεβάτι και ένα κεραμίδι. Μόνο που το προσωρινά κόντευε να γίνει μόνιμο.

Και η Ιρίνα όμως δεν ήταν αχάριστη. Όταν είχε ρεπό τον καλούσε στην γκαρσονιέρα πότε για καφέ και πότε για καμιά βότκα απ' αυτές που της έστελναν από τη Ρωσία.

«Την πηδάς, ρε;» τον ρώτησε μερικές φορές, λες και δεν το καταλάβαινε, και εκείνος ορκιζόταν στο στεφάνι του πως έτσι από συμπάθεια πήγαινε και την έβλεπε. Όχι πως δεν του άρεσε, αλλά δεν έτρεχε τίποτα, τον διαβεβαίωνε.

Αλλά ποιος πίστευε τις τρίχες που έλεγε.

«Αν σε πάρει μυρουδιά η Βίκυ, σε βλέπω να παίρνεις τα σώβρακα σου και να αράζεις μόνιμα στην Ιρίνα».

Αλλά ο Δημητράκης έκρυβε καλά το μυστικό του και κάποια βράδια που δεν μπορούσε να δικαιολογήσει την απουσία του στο σπίτι, τον χρησιμοποιούσε για άλλοθι, πως δηλαδή είχαν βγει για νυχτερινό έλεγχο για να βγαίνει και καμιά υπερωρία.

Αλλά τον αγαπούσε τον Δημητράκη, τον θεωρούσε τον πιο τίμιο απ' όλους στην υπηρεσία.

Από όσα μπορούσε να ξέρει, δεν είχε μπλέξει σε συμβιβασμούς κάτω από το τραπέζι, ούτε ασχολήθηκε ποτέ με «μαύρα». Αντίθετα είχε φτύσει κάποιους που είχε εντοπίσει να κινούνται «στα γκρίζα και στα ύποπτα» μέσα στην υπηρεσία. Έτσι λοιπόν ο Δημητράκης έμεινε έξω από τα κυκλώματα απομονωμένος και χωρίς εξέλιξη. Και το ότι δεν τον είχαν κνηγήσει με κάποια μετάθεση ακόμα οφειλόταν στη συνυπηρέτηση με τη Βίκυ και σε κάποιον υψηλόβαθμο εξάδελφο του στο υπουργείο.

Όταν πρωτοήλθε στην πόλη, ήταν ο μόνος που τον καλοδέχτηκε πραγματικά ζεστά, και, όταν γνωρίστηκαν αρκετά, τον ρώτησε πώς και έμεινε έξω από τις κλίκες.

«Τι να κάνω ρε Στέφανε. Γαμώ το αριστεριλίκι μου. Γιατί πρέπει να ξέρεις πως εγώ είμαι αριστερός και το πιστεύω. Μην κοιτάς που δεν ασχολούμαι ανοιχτά. Αυτό με συγκρατεί και δεν μπορώ να γίνω λαμόγιο».

Βέβαια όταν τα έλεγε αυτά είχε πιεί δύο-τρία ποτά απανωτά, αλλά φαίνεται πως έλεγε την αλήθεια.

«Τι το θες το τρίτο Chivas; Πέρασε η ώρα».

«Έλα ρε σκυφτούλη, πώς κάνεις έτσι; Εσύ είπες πως είναι όμορφη η νύχτα. Αλλά το πιο όμορφο και από τη νύχτα είναι εκείνο το πλάσμα» και έδειξε την Ιρίνα. Αυτός ήταν ο Δημητράκης, που ήταν και μια από τις «πηγές του», γιατί ήξερε πολλά για την πόλη και ακόμα περισσότερα για τους ανθρώπους της.

«Τον βλέπεις αυτόν;» του είπε μια μέρα, δείχνοντας κάποιον κοντόχοντρο με σοβαρό κοστούμι και σοβαρότερο ύφος. «Μεγαλοδικηγόρος. Δεν ξέρει πού τα έχει. Παλιόπουστρα είναι, του τα τρώει ένας γύφτος που τον πηδάει. Για τοκογλύφο τον έχουν...»